

Ylä-asteella meitä varoitettiin/valistettiin monessa asiassa. Huumeet, tupakka, alkoholi, sukupuolitaudit, ehkäisy, ruokaympyrä, liikunnan-, sekä unenmäärä ovat varmasti kaikille tuttuja aiheita peruskoulusta. Hyvä näin, sillä tärkeää näistä aiheista onkin puhua. Mutta mielestäni opetushallitus ja opettajat ovat unohtaneet erään tärkeän varoituksen sanan. Nimittäin pikavipit. Varsinkin ylä-asteella kun ollaan, niin eihän siitä pitkä matka ole nauttimaan täysi-ikäisen oikeuksista. Ja harvemmin nuorilla on rahaa liiaksi, joten voisi kuulostaa hyvältä idealta tarttua pikavippiin. Sellaisen saa todella helposti ja nopeasti tililleen. Mahtavaa, aina pääse kavereiden kanssa viikonloppuisin pitämään hauskaa. Niin, kolikolla on myös kääntöpuoli. Pikavippi on helppo saada, mutta siitä on vaikeampi päästä eroon. Kerron tämän, koska olen itse elänyt pikavippikierteessä. Tarkoitukseni ei tietenkään ollut joutua kolmen vuoden kierteeseen, vaan ottaa pieni harmiton vippi ja pitää viikonloppu hauskaa. Ensimmäinen pikavippini oli 50€. Korot siihen olivat 10€, eli takaisin maksettavaa oli 60€. Maksoinkin tämän pois ilman mitään ongelmaa eräpäivään mennessä. Eihän siinä sitten kauaa mennyt, kun "tajusin" ottaa 100€ vipin. Takaisin maksettavaa oli muistaakseni 150€. Se alkoi olla jo vähän haastavampi maksaa takaisin, joten otin toisen vipin, jotta saisin tämän edellisen vipin pois päiväjärjestyksestä. Pitihän siinä maksaa myös vuokra ja muut laskut. Laskeskelmieni mukaan parasta olisi ottaa samantien 200€ vippi. Saapahan kaikki laskut eräpäivään mennessä maksettua. Valitettavasti tämä kaava jäi elämään kuukaudesta toiseen. Valitettavinta oli se, että minun oli pakko toimia näin. Enää en ottanut vapaaehtoisesti vippiä mukavan viikonlopun viettoon, vaan pelkkään elämiseen ja laskujen maksuun. Ja pikavippieni summat vain kasvoivat kasvamistaan. 2000€ oli suurin mitä otin. Tai sain. Jossain vaiheessa minulla oli niitä jokapaikasta, josta vain ikäisilleni niitä myönnettiin. Toisissa paikoissa vaaditaan 25v. ikää. Tämä oli todella masentava tilanne. Kävin töissä, sain kerran kuussa palkan, mutta kaikki rahat menivät laskuihin ja vippeihin. Palkkani ei siis edes riittänyt maksamaan kaikkea. Pikavippikirjeet tulivat minulle kotiin karhukirje muodossa, välillä jo perinnästäkin. Eteiseni oli täynnä kirjekuoria aina kun tulin kotiin. Jossain vaiheessa en enää edes viitsinyt avata niitä, koska tiesin, etten pysty maksamaan niitä pois. Olin vain erittäin tietoinen, että enemmän tai myöhemmin menetän luottotietoni. Ajatuskin siitä ahdisti. Ahdisti muutenkin. Yritin joka kuukausi parhaani mukaan maksaa vippejä pois, joten ruokaan ei jäänyt juuri yhtään rahaa. Eikä mihinkään muuhunkaan. Pikavipit olivat aamulla ensimmäisenä mielessä ja illalla viimeisenä. Stressasin koko ajan. Kavereilleni en kehdannut kertoa tilannettani, joten en voinut edes avautua kenellekään tästä huolesta. Odotin vain ulosottomiestä. Rahahuoli, stressi ja paine kasvoivat kuitenkin sen verta suuriksi, etten voinut enää olla hiljaa. Halusin kertoa tilanteeni jollekin. Siispä avauduin minulle erittäin tärkeälle ihmiselle. Hän kuunteli. Yllättyi. Mietti. Ja jopa auttoi. En olisi ikinä uskonut, että joku auttaa minut pois tilanneestani. Vippejä oli tuossa vaiheessa yli 3000€. Pääsin siis pois kierteestäni. Ehkä liian helpollakin. Mietin joskus, olisinko ansainut luottotietojen menetyksen? Toisaalta, vaikka pääsinkin "kuin koira veräjästä", sain myös opetukseni. Pikavipit ovat minulle historiaa. Olen siitä onnellinen. Olen nykyään taloudellinen. Minulla on jopa kaksi eri säästötiliä! Nyt raha-asiani ovat kunnossa. Osaan arvostaa sitä paljon. Harmikseni vain tiedän kavereita, jotka ottavat vippejä. Heillä se on vielä toistaiseksi hallinnassa. Pieniä summia ja eräpäivään on vielä aikaa. Olen varoittanut heitä, että pienestä se lähtee. Vippeily pitää vain heti katkaista. Nyt halusin varoittaa muitakin. Ja antaa opetushallintoon mietittäväksi uusi opintosuunnitelma. Mielestäni pikavipeistä pitäisi kertoa ja varoittaa koulussa.